

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(trešā palāta)

2005. gada 9. jūnijā *

Lieta T-265/03,

Helm Düngemittel GmbH, Hamburga (Vācija), ko pārstāv V. Vašmans
[*W. Waschmann*], advokāts,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv G. Beršeids [*G. Berscheid*] un M. Nijārs
[*M. Niejahr*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt lēmumu, kurš, iespējams, ir ietverts Komisijas 2003. gada 23. maija vēstulē, kas attiecas uz prasītājas sniegtās piegādes garantijas daļēju atsavināšanu tādas mēslojuma piegādes nokavējuma dēļ, kas notikusi, sniedzot pārtikas palīdzību Ziemeļkorejai, piemērojot Komisijas 1997. gada 16. decembra Regulu (EK) Nr. 2519/97 par noteikumiem to produktu mobilizācijai, kuri jāpiegādā saskaņā ar

* Tiesvedības valoda — vācu.

Padomes Regulu (EK) Nr. 1292/96 kā Kopienas pārtikas palīdzība (OV L 346, 23. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

(trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Jēgers [*M. Jaeger*], tiesneši J. Azizi [*J. Azizi*] un E. Kremona [*E. Cremona*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Komisijas 1997. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 2519/97 par noteikumiem to produktu mobilizācijai, kuri jāpiegādā saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 1292/96 kā Kopienas pārtikas palīdzība (OV L 346, 23. lpp.), 10. pants noteic:

“1. Piegādātājs izpilda savas saistības atbilstoši konkursa paziņojuma nosacījumiem, kā arī savus pienākumus saskaņā ar šo regulu, ieskaitot tos pienākumus, kas izriet no konkursa piedāvājuma.

Tiek uzskatīts, ka piegādātājs iepazinies ar visiem spēkā esošajiem vispārējiem un speciāliem nosacījumiem un tos akceptējis.

2. Lai panāktu, ka piegādātājs pilda savus pienākumus, viņam jāiesniedz Komisijai piegādes garantija 10 [darba] dienu laikā pēc paziņojuma saņemšanas par līguma piešķiršanu [..].”

2. Saskaņā ar Regulas Nr. 2519/97 18. pantu, kas attiecas uz maksāšanas nosacījumiem un garantiju atbrīvošanu:

“1. Piegādātājam maksājamā summa nepārsniedz piedāvājuma summu plus visas izmaksas, kas minētas 19. pantā, mīnus 3. punktā minētie atskaitījumi, 22. panta 8. punktā minētās zaudējuma [atsavināmās] summas, 12. līdz 16. pantā minētās papildu izmaksas par pārbaudēm vai izmaksas 13. panta 4. punktā minēto pasākumu rezultātā.

[..]

5. Maksājamā summa tiek samaksāta pēc piegādātāja maksājuma uzdevuma, kas iesniegts divos eksemplāros:

Maksājuma uzdevums par pilnas piedāvājuma summas vai tās atlikuma samaksu jāiesniedz kopā ar šādiem dokumentiem:

- a) rēķinu par pieprasīto summu;
- b) pieņemšanas-nodošanas akta vai piegādes sertifikāta oriģinālu;
- c) atbilstības gala sertifikāta kopiju.

[..]”

3 Regulas Nr. 2519/97 22. pants paredz:

“4. Izņemot nepārvaramas varas gadījumus, piegādes garantiju daļēji atsavina uzkrājumu veidā šādos gadījumos, neierobežojot 8. punktu:

[..]

- c) 0,2 % no preču daudzuma vērtības, kuras piegādātas pēc termiņa, par katru nokavēto dienu vai, ja nepieciešams, un tikai, ja tas minēts konkursa paziņojumā, 0,1 % dienā par priekšlaicīgu preču piegādi.

Summas netiek atsavinātas saskaņā ar a) un c) apakšpunktu, ja atklātajos trūkumos nav vainojams piegādātājs.

[..]

8. Komisija atskaita atsavināmo garantiju summu atbilstoši 4., 5. un 6. punktam no galīgās izmaksājamās summas. Piegādes garantiju vai garantiju attiecībā uz avansu tad pilnībā atbrīvo.”

- 4 Saskaņā ar Regulas Nr. 2519/97 23. pantu:

“Komisija lemj, vai piegādātāja veiktās preču piegādes vai kādas no tā saistībām neizpildes cēlonis izskaidrojams ar nepārvaramu varu.

Komisijas atzītās nepārvaramās varas apstākļu radītās izmaksas sedz pati Komisija.”

- 5 Regulas Nr. 2519/97 24. pants nosaka:

“Eiropas Kopienų Tiesa ir kompetenta izšķirt visus strīdus, kas radušies, izpildot, neizpildot vai interpretējot noteikumus, kas reglamentē piegādes operācijas, kas tiek veiktas saskaņā ar šo regulu.”

- 6 Regulas Nr. 2519/97 25. pants paredz:

“Uz visiem jautājumiem, kas nav ietverti šajā Regulā, attiecas Beļģijas likumi.”

Prāvas rašanās fakti

- 7 2001. gada 30. martā Komisija publicēja konkursa paziņojumu ar numuru *EUROPAID/112402/C/S/KP* par ķīmiskā mēslojuma (urīnviela 46 % N) piegādi Ziemeļkorejai. Par piegādes datumu tika noteikts, vēlākais, 2001. gada 18. maijs.
- 8 2001. gada 17. aprīlī prasītāja iesniedza Komisijai savu piedāvājumu, apsolot iegādāties 30 398 metriskās tonnas urīnvielas Ķīnā.
- 9 2001. gada 18. aprīlī Komisija piešķīra līgumu prasītājam, kas 2001. gada 24. aprīlī pasūtīja 30 398 metriskās tonnas urīnvielas Ķīnā.

- 10 2001. gada 25. aprīlī prasītāja paziņoja Komisijai, ka tā var iegādāties tikai 10 000 metriskās tonnas urīnvielas Ķīnā, un piedāvāja iegādāties atlikušās 20 398 metriskās tonnas Ēģiptē.
- 11 Ar 2001. gada 27. aprīļa vēstuli Komisija akceptēja prasītājas priekšlikumu, taču precizēja, ka ir jāievēro līgumā noteiktais 30 398 metrisko tonnu urīnvielas piegādes termiņš.
- 12 2001. gada 14. maijā prasītāja paziņoja Komisijai par neiespējamību piegādāt Ķīnas izcelsmes urīnvielu noteiktajā termiņā un lūdza pagarināt piegādes termiņu. Turklāt attiecībā uz Ēģiptes izcelsmes urīnvielas daudzumu prasītāja arī informēja Komisiju, ka tā nespēj nodrošināt piegādi paredzētajā termiņā un ka piegādes datumu tā darīs zināmu Komisijai cik ātri vien iespējams.
- 13 Galu galā Ķīnas izcelsmes urīnvielas partiju nogādāja ar 16 dienu nokavēšanos, bet Ēģiptes izcelsmes partiju — ar 44 dienu nokavēšanos.
- 14 2001. gada 2. augustā kontroles iestāde *Bureau Veritas* izsniedza Regulas Nr. 2519/97 18. panta 5. punktā prasīto atbilstības gala sertifikātu. Tajā tika norādīti piegādes datumā attiecībā uz Ķīnas izcelsmes urīnvielas partiju (2001. gada 3. jūnijs) un Ēģiptes izcelsmes urīnvielas partiju (2001. gada 1. jūlijs). Turklāt sertifikāta nobeiguma daļā tika norādīts:

“Pārbaudes dienā šī piegāde atbilst EK specifikācijai, izņemot konstatētās un šē turpmāk norādītās atšķirības saistībā ar piegādes datumu un kvalitāti.”

- 15 2001. gada 6. augustā prasītāja nosūtīja Komisijai maksājuma uzdevumu par kopsummu EUR 4 999 863,04, neņemot vērā piegādes termiņa nokavējumu.
- 16 Komisija atskaitīja 0,2 % no katras nokavētās partijas vērtības par katru nokavējuma dienu. Tāpēc prasītājas pieprasīto summu samazināja par EUR 346 221,20 (EUR 53 581 par 16 dienu nokavējumu, piegādājot 10 180 metriskās tonnas urīnvielas no Ķīnas, un EUR 292 640,20 par 44 dienu nokavējumu, piegādājot 20 218 metriskās tonnas urīnvielas no Ēģiptes). 2001. gada oktobra sākumā summas atlikumu pārskaitīja prasītājam.
- 17 Ar 2001. gada 1. novembra faksu prasītāja pieprasīja Komisijai atmaksāt atsavināto summu, norādot, ka piegāde ir nokavēta nepārvaramas varas apstākļu dēļ.
- 18 Ar 2001. gada 21. decembra faksu Komisija noraidīja prasītājas iesniegto pieprasījumu.
- 19 Ar 2002. gada 22. marta vēstuli prasītāja lūdza Komisiju pārskatīt tās lēmumu un pārskatīt tai pieprasīto summu. Ar 2002. gada 16. septembra vēstuli Komisija atkārtoja savu atteikumu.
- 20 Ar 2002. gada 25. oktobra vēstuli prasītāja vēlreiz pieprasīja Komisijai samaksāt attiecīgo summu.

- 21 Ar 2003. gada 23. maija vēstuli (turpmāk tekstā — “apstrīdētais akts”) Komisija uzturēja savu sākotnējo nostāju, noraidot prasītājas pieprasījumu.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

- 22 Ar prasības pieteikumu, kas kancelejā iesniegts 2003. gada 23. jūlijā, prasītāja cēla šo prasību.

- 23 Pirmās instances tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa ar 2004. gada 20. decembra vēstuli uzdeva prasītājai rakstveida jautājumu. Tā aicināja prasītāju precizēt savu nostāju saistībā ar noteiktiem Komisijas apsvērumiem par šīs prasības pieņemamību.

- 24 Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto aktu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 25 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par nepieņemamu;

- pakārtoti, prasību noraidīt kā nepamatotu;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 26 Atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdoto jautājumu, prasītāja iesniedza pakārtotu prasījumu piespriest Komisijai samaksāt EUR 346 221,20, tam pieskaitot kavējuma procentus saskaņā ar Regulas Nr. 2519/97 18. panta 7. punktu, un šajā sakarā atsaucās uz to faktisko un tiesību pamatu kopumu, kas bijuši iesniegti saistībā ar tās prasības pieteikumu un repliku.

Par pieņemamību

- 27 Atbilstīgi Reglamenta 113. pantam Pirmās instances tiesa, pieņemot lēmumu saskaņā ar tā paša Reglamenta 114. panta 3. un 4. punktā paredzētajiem nosacījumiem, jebkurā laikā, arī pēc savas ierosmes, var apsvērt, vai pastāv kādi absolūti šķēršļi tiesas procesam, tostarp arī prasības pieņemamības nosacījumi, kas noteikti EKL 230. panta ceturtajā daļā (Pirmās instances tiesas 1999. gada 8. jūlija rīkojums lietā T-12/96 *Area Cova u.c./Padome un Komisija, Recueil*, II-2301. lpp., 21. punkts, un 2004. gada 13. jūlija rīkojums lietā T-29/03 *Comunidad Autónoma de Andalucía/Komisija, Krājums*, II-2923. lpp., 22. punkts). Reglamenta 114. panta 3. punkts noteic, ka, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi, pārējā procesa daļa notiek mutvārdos.
- 28 Šajā lietā Pirmās instances tiesa uzskata, ka tā no lietas materiāliem guvusi pietiekamu informāciju, un tādēļ nolemj pieņemt lēmumu, neuzsākot mutvārdu procesu.

Lietas dalībnieku argumenti

- 29 Komisija ceļ iebildi par prasības nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka 2003. gada 23. maija vēstule neesot apstrīdams akts EKL 230. panta ceturtais daļas izpratnē.
- 30 Komisija uzskata, ka apstrīdētais akts esot tīri līgumtiesiska rakstura akts, nevis vienpusējs lēmums EKL 249. panta izpratnē, par ko varētu celt prasību par tiesību akta atcelšanu saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu (Pirmās instances tiesas 1997. gada 3. oktobra rīkojums lietā T-186/96 *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, *Recueil*, II-1633. lpp., 49.–51. punkts; 2001. gada 9. janvāra rīkojums lietā T-149/00 *Innova*/Komisija, *Recueil*, II-1. lpp., 28. punkts, un 2003. gada 25. novembra rīkojums lietā T-85/01 *IAMA Consulting*/Komisija, *Recueil*, II-4973. lpp.).
- 31 Šajā sakarā Komisija norāda, ka, ievērojot Regulas Nr. 2519/97 24. pantā ietverto šķīrējklauzulu, prasītājam būtu bijis jāceļ prasība par Komisijas ieturētās summas EUR 346 221,20 samaksu, lai saņemtu spriedumu, kas ir izpildāms saskaņā ar EKL 244. un EKL 256. pantu.
- 32 Pakārtoti Komisija apgalvo, ka jebkurā gadījumā apstrīdētais akts nav apstrīdams EKL 230. panta ceturtais daļas izpratnē, jo tas ir akts, kas apstiprina iepriekšējo aktu, kurš netika apstrīdēts noteiktajā termiņā.
- 33 Turklāt Komisija ceļ iebildi par nepieņemamību par jauno prasījumu, ko pakārtoti izvirzīja prasītāja savā atbildē uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu. Komisija uzskata, ka šis jaunais prasījums ir novēlots un tādējādi — nepieņemams.

- 34 Prasītāja apgalvo, ka tās prasība ir pieņemama, jo 2003. gada 23. maija vēstule ir apstrīdams akts EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē.
- 35 Šajā sakarā tā norāda, ka Komisijas un prasītājas savstarpējo attiecību ligumtiesiskais raksturs neliedz celt prasību par tiesību akta atcelšanu (Tiesas 1990. gada 12. decembra spriedums lietā C-172/89 *Vandemoortele*/Komisija, *Recueil*, I-4677. lpp., un 1991. gada 21. marta spriedums lietā C-226/89 *Haniel Spedition*/Komisija, *Recueil*, I-1599. lpp.).
- 36 Turklāt, kā uzskata prasītāja, nav vajadzības celt prasību par samaksu, jo, izpildot iespējamu spriedumu, ar ko Pirmās instances tiesa būtu apmierinājusi prasītājas prasījumus, Komisijai būtu pienākums tai atmaksāt atsavināto summu.
- 37 Prasītāja uzsver, ka atšķirībā no apstākļiem lietās, kurās tika pieņemti šī rīkojuma 30. punktā minētie rīkojumi *Mutual Aid Administration Services*/Komisija un *Innova*/Komisija, aplūkojamajā lietā Regulas Nr. 2519/97 24. pants skaidri nosaka Kopienu tiesu kompetenci.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 38 Ir jāatgādina, ka jau vairākkārt ir ticis nospriests, ka EKL 230. pants piešķir Kopienu tiesām kompetenci pārbaudīt vienīgi EKL 249. pantā paredzēto tiesību aktu likumīgumu, kurus iestādes pieņem saskaņā ar Līgumā paredzētiem noteikumiem (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. maija rīkojumu apvienotajās lietās T-314/03 un T-378/03 *Musée Grévin*/Komisija, Krājums, II-1421. lpp., 63. punkts, un tajā minēto judikatūru).

- 39 Savukārt iestāžu pieņemtie akti, kas pastāv tikai ligumtiesisko attiecību ietvaros un kas no tām nav atdalāmi, pēc savas būtības nav pieskaitāmi EKL 249. pantā paredzētiem tiesību aktiem (Pirmās instances tiesas 2002. gada 10. jūlija rīkojums lietā T-387/00 *Comitato organizzatore del convegno internazionale/Komisija, Recueil*, II-3031. lpp., 39. punkts; šā rīkojuma 30. punktā minētais rīkojums lietā *IAMA Consulting/Komisija*, 53. punkts, un šā rīkojuma 38. punktā minētais rīkojums lietā *Musée Grévin/Komisija*, 64. punkts).
- 40 No judikatūras izriet, ka saskaņā ar EKL 225. panta un EKL 238. panta noteikumiem, lasot tos kopā, Pirmās instances tiesai ir kompetence lemt par strīdiem, kuri saistīti ar ligumattiecībām un par kuriem prasības iesniegušas fiziskas vai juridiskas personas, vienīgi saskaņā ar šķirējklausulu. Pretējā gadījumā tā paplašinātu savu tiesas spriešanas kompetenci lemt tikai par tiem strīdiem, kas ar dažiem ierobežojumiem ir tās jurisdikcijā saskaņā ar EKL 240. pantu, kurš valstu tiesām piešķir vispārējo tiesību kompetenci izšķirt citus strīdus, kuros Kopiena ir lietas dalībnieks (skat. šā rīkojuma 38. punktā minēto rīkojumu lietā *Musée Grévin/Komisija*, 65. punkts, un tajā minēto judikatūru).
- 41 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jānoskaidro, vai aplūkojamajā lietā apstrīdētajam aktam ir ligumtiesisks raksturs.
- 42 Šajā sakarā, pirmkārt, ir jāatgādina, ka atbilstīgi Kopienas tiesiskajam regulējumam pārtikas atbalsta politikas un vadības jomā pārtikas atbalsta piegādes īsteno uz ligumsaistību pamata (Tiesas 1993. gada 11. februāra spriedums lietā C-142/91 *Cebag/Komisija, Recueil*, I-553. lpp., 11. punkts). Saskaņā ar 24. panta 1. punkta b) apakšpunktu Padomes 1996. gada 27. jūnija Regulā (EK) Nr. 1292/96 par pārtikas atbalsta politiku, pārtikas atbalsta vadību un īpašiem pasākumiem pārtikas drošības atbalstam (OV L 166, 1. lpp.) Komisija lemj par "atbalsta piegādes un īstenošanas nosacījumi[em, kas] ir jo īpaši:

— vispārīgie nosacījumi, ko piemēro saņēmējiem,

— procedūru sākšana produktu mobilizācijai un piegādei, citu pasākumu īstenošanai un attiecīgo līgumu slēgšana”.

- 43 Aplūkojamajā lietā Pirmās instances tiesa konstatē, ka Regula Nr. 2519/97 izklāsta vispārējus noteikumus saistībā ar to produktu mobilizāciju, kurus piegādā Kopienų pārtikas atbalsta pasākumu ietvaros, un it īpaši dažādus piegādes noteikumus, līguma piešķiršanas procedūras un konkursa paziņojumā iekļaujamo informāciju, kā arī piegādātāja tiesības un pienākumus. Īpašus noteikumus, kas jāievēro, īstenojot konkrētu produktu mobilizāciju, tādus kā noteikumi par mobilizējamo produktu, tā kvalitāti un daudzumu, cenu vai piegādes termiņu, noteic konkursa paziņojumā.
- 44 Kā izriet no lietas materiāliem, Komisija izsludināja konkursu, lai īstenotu pārtikas palīdzības pasākumu Ziemeļkorejai, piegādājot noteiktu mēslojuma daudzumu. Pēc tam, kad prasītāja bija iesniegusi savu piedāvājumu, tai piešķīra attiecīgo piegādes līgumu, ko tā apņēmas izpildīt noteiktajā termiņā atbilstīgi konkursa paziņojumā un Regulā Nr. 2519/97 paredzētajiem nosacījumiem.
- 45 Tātad, Komisijai izsludinot konkursu un prasītājai akceptējot attiecīgā piegādes līguma saistības, Regulas Nr. 2519/97 noteikumi un konkursa paziņojumā ietvertie nosacījumi kļuva par piegādes līguma noteikumiem, kas saista abus šīs prāvas dalībniekus.
- 46 Turklāt par lietas dalībnieku savstarpējo attiecību līgumtiesisko raksturu liecina Regulas Nr. 2519/97 24. pants, ar ko Pirmās instances tiesai piešķir ekskluzīvu

kompetenci izšķirt visus strīdus, kas radušies, izpildot, neizpildot vai interpretējot noteikumus, kas reglamentē piegādes operācijas, kas tiek veiktas saskaņā ar minēto regulu. Šis noteikums ir jāuzskata par šķērējklauzulu EKL 238. panta izpratnē (Pirmās instances tiesas 2001. gada 19. septembra spriedums lietā T-26/00 *Lecureur*/Komisija, *Recueil*, II-2623. lpp., 39. punkts).

- 47 Turklāt šai prāvai piemīt līgumtiesisks raksturs arī tāpēc, ka attiecīgo atsavināšanu veica, kā cita starpā atzina prasītāja, saskaņā ar Regulas Nr. 2519/97 22. panta 4. punktu, kas ir daļa no noteikumiem līgumā, kurš reglamentē lietas dalībnieku attiecības.
- 48 Apstrīdētais akts, kas attiecas uz summas EUR 346 221,20 atsavināšanu, ir sankcija par prasītājas līgumsaistību neizpildi, konkrēti, par attiecīgā produkta piegādes nokavējumu.
- 49 Šajā ziņā jau ir ticis nospriests, ka akts, ar kuru Komisija atsakās samaksāt pilnu prasītāja pieprasīto pārvadājuma cenu, ir līgumtiesisks akts, jo tas nav atdalāms no Komisijas pienākuma, proti, pienākuma samaksāt pārvadātājam cenu, kas ir atbildīga par sniegtajiem transporta pakalpojumiem (šā rīkojuma 30. punktā minētais rīkojums lietā *Mutual Aid Administration Services*/Komisija, 49. punkts).
- 50 Tāpat šajā konkrētajā lietā ir jāatzīst, ka apstrīdētais akts nav atdalāms no šīs lietas dalībnieku līgumattiecībām un ka tādējādi to nevar uzskatīt par EKL 249. pantā paredzēto tiesību aktu, pret kuru varētu iesniegt prasību par tiesību akta atcelšanu saskaņā ar EKL 230. pantu.

- 51 Tomēr ir jākonstatē, ka, neraugoties uz šīs prāvas un apstrīdētā akta līgumtiesisko raksturu, prasītāja iesniedza Pirmās instances tiesai prasību par tiesību akta atcelšanu saskaņā ar EKL 230. pantu, nevis prasību saskaņā ar EKL 238. pantu.
- 52 Tā kvalificēja savu prasību kā prasību par tiesību akta atcelšanu EKL 230. panta izpratnē un savos prasījumos lūdza Pirmās instances tiesu pasludināt par nelikumīgu apstrīdēto aktu, ar kuru Komisija informējusi prasītāju par apstrīdētās summas atsavināšanu preču piegādes nokavējuma dēļ, un attiecīgi atcelt minēto aktu.
- 53 Tomēr, kā jau minēts šajā rīkojumā, tādi akti kā šajā lietā, proti, akti, kas pastāv tikai līgumtiesisko attiecību ietvaros un kas no tām nav atdalāmi, pēc savas būtības nav EKL 249. pantā paredzētie tiesību akti, kuru atcelšanu var lūgt Kopienu tiesā saskaņā ar EKL 230. pantu.
- 54 Ir jau bijis gadījums, kad Pirmās instances tiesa, saņēmusi prasību par tiesību akta atcelšanu, kaut gan strīdam patiesībā bija līgumtiesisks raksturs, pārkvalificēja prasību (šā rīkojuma 46. punktā minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Lecureur*/Komisija, 38. punkts). Pirmās instances tiesa tomēr uzskata, ka šajā gadījumā nevajadzētu veikt šādu pārkvalifikāciju. No vienas puses, kā izriet no replikas 9. punkta, prasītāja skaidri atsacījās celt prasību par samaksu atbilstīgi EKL 238. pantam. Tā apgalvoja, ka nav vajadzības celt šādu prasību šajā konkrētajā lietā, jo Komisijai jebkurā gadījumā būtu pienākums samaksāt tai pieprasīto summu, izpildot iespējamu spriedumu, ar ko tiktu apmierināti prasītājas prasījumi par tiesību akta atcelšanu.
- 55 Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka prasītājas apzināti izdarītā izvēle neļauj grozīt Līgumā paredzētos nosacījumus attiecībā uz prasības par tiesību akta atcelšanu pieņemamību.

- 56 No otras puses, ir jānorāda, ka prasītāja savas replikas 10. punktā atsaucās arī uz Regulas Nr. 2519/97 24. pantu un tajā ietverto šķīrējklauzulu, lai pamatotu šīs prasības par tiesību akta atcelšanu pieņemamību.
- 57 Taču savas atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu 5. punktā prasītāja skaidri apgalvoja, ka prasība par tiesību akta atcelšanu ir vienīgais piemērotais tiesību aizsardzības līdzeklis šajā konkrētajā lietā, atkārtoti apstiprinot, ka nav vajadzības celt prasību par samaksu atbilstīgi EKL 238. pantam. Savas atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu 2. punktā prasītāja norādīja, ka Regulas Nr. 2519/97 24. pants neparedz ierobežojumus attiecībā uz Līgumā noteiktajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem un it īpaši neliedz celt prasību par tiesību akta atcelšanu.
- 58 Šajā sakarā savas atbildes uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu 4.–8. punktā prasītāja piebilst, ka atšķirībā no lietām, kurās tikuši pieņemti šā rīkojuma 30. punktā minētie rīkojumi *Mutual Aid Administration Services*/Komisija un *Innova*/Komisija un kurās ne tikai neesot bijis šķīrējklauzulas, bet arī apstrīdētie lēmumi tikuši pieņemti vienīgi uz lietas dalībniekiem saistoša līguma pamata, šis apstrīdētais akts tika pieņemts, pamatojoties uz atvasinātajiem Kopienu tiesību aktiem. Tādēļ tā uzskata, ka EKL 230. pants ir tiesību aizsardzības līdzeklis, ko Līguma autori ir paredzējuši, lai būtu iespējams pārbaudīt Kopienu iestāžu pieņemto tiesību aktu, tādu kā šīs prasības pamatā, likumīgumu. Šo argumentu tomēr nevar pieņemt šajā konkrētajā lietā. Šī strīda līgumtiesisko raksturu nevar noliegt tikai tāpēc, ka apstrīdētais akts tika pieņemts, pamatojoties uz regulu un nevis uz līgumu. Ir jāatgādina, ka aplūkojamajā lietā Regulas Nr. 2519/97 saturs veido noteikumus līgumā, kas saista šīs lietas dalībniekus.
- 59 Visbeidzot, atbildot uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu, prasītāja arī iesniedza pakārtotu prasījumu, ar ko tā lūdza piespriest Komisijai samaksāt EUR 346 221,20. Tomēr tajā pašā atbildē, kā jau konstatēts šajā rīkojumā (skat.

57. un 58. punktu), prasītāja vienlīdz skaidri pastāvēja uz to, ka tās prasība jāinterpretē kā prasība par tiesību akta atcelšanu atbilstīgi EKL 230. pantam. Šādos apstākļos Pirmās instances tiesa nevar pārkvalificēt — šā rīkojuma 54. punktā minētās judikatūras izpratnē — prasītājas iesniegto prasību par tiesību akta atcelšanu, ar ko tā savā prasības pieteikumā ir noteikusi šā strīda priekšmetu attiecībā ar Komisiju un Pirmās instances tiesu.

- 60 Pakārtots prasījums, ko prasītāja ir izvirzījusi savā atbildē uz Pirmās instances tiesas uzdoto rakstveida jautājumu un ar ko tā lūdz piespriest Komisijai samaksāt EUR 346 221,20, faktiski ir jauns prasījums, kas paplašinātu prasības pieteikumā noteikto strīdus priekšmetu, pretēji Reglamenta 44. panta 1. punkta un 48. panta 2. punkta noteikumiem, lasot tos kopā, un tādēļ tas ir jāatzīst par nepieņemamu (skat. Pirmās instances tiesas 2001. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-3/99 *Banatrading/Padome, Recueil*, II-2123. lpp., 29. punkts, un 2002. gada 11. janvāra spriedumu lietā T-210/00 *Biret & Cie/Padome, Recueil*, II-47. lpp., 49. punkts, un tajā minēto judikatūru).
- 61 Turklāt, pat ja apstrīdētais akts būtu bijis jāuzskata — šajā gadījumā tā nav — par aktu, par kuru varētu celt prasību par tiesību akta atcelšanu EKL 230. panta ceturrtās daļas izpratnē, jebkurā gadījumā tas būtu jāatzīst par nepieņemamu. Ar apstrīdēto aktu Komisija vienīgi apstiprināja savu 2001. gada 21. decembra prasītājas iesniegtā pieprasījuma noraidījumu, pret kuru prasītāja iebilda 2002. gada 22. martā un 2002. gada 25. oktobrī, un šos iebildumus Komisija noraidīja no jauna 2002. gada 16. septembrī un 2003. gada 23. maijā (skat. šā rīkojuma 16.–21. punktu).
- 62 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru lēmums, ar ko tikai apstiprina kādu iepriekšējo lēmumu, nav apstrīdams akts, un tādējādi prasība pret šādu lēmumu nav pieņemama (skat. Tiesas 1977. gada 25. oktobra spriedumu lietā 26/76 *Metro/Komisija, Recueil*, 1875. lpp., 4. punkts; 1998. gada 5. maija spriedumu lietā C-180/96 *Apvienotā*

Karaliste/Komisija, *Recueil*, I-2265. lpp., 27. un 28. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 10. jūnija rīkojumu lietā T-116/95 *Cementir*/Komisija, *Recueil*, II-2261. lpp., 19. punkts, un tajā minēto judikatūru).

- 63 Aplūkojamajā lietā apstrīdētais akts tiktāl, ciktāl ar to atsakās samaksāt prasītājam EUR 346 221,20, kas ir ieturēti no tās pieprasītās kopējās summas, negroza Komisijas nostāju, kura ir izklāstīta 2001. gada 21. decembra faksa sūtījumā. Apstrīdētais akts vienīgi apstiprina minēto 2001. gada 21. decembra faksa sūtījumu. Tādēļ jebkurā gadījumā šī prasība nav pieņemama.
- 64 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, šī prasība ir noraidāma kā nepieņemama.
- 65 Tajā pašā laikā prasītājam nav liegts celt Pirmās instances tiesā prasību atbilstīgi EKL 238. pantam, neskarot jautājumu par šādas prasības pamatotību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 66 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs un Komisija ir prasījusi atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, prasītājam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(trešā palāta)

izdod rīkojumu:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;**
- 2) prasītāja atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā, 2005. gada 9. jūnijā.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

M. Jaeger